

ФІНАНСИ ТА ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА

Дідовець О.В.

студент,

Університет економіки та права «КРОК»

РОЗВИТОК ЛІЗИНГОВИХ КОМПАНІЙ В УКРАЇНІ

Прогресивним інструментом інвестування в оновлення матеріально-технічної бази та фінансування реального сектору є фінансовий лізинг. Ринок лізингових послуг в Україні поки що перебуває в процесі формування, що визначається рівнем економічного розвитку, станом ринкової інфраструктури, характером державної політики, національними, правовими та іншими чинниками. Значення лізингу в технічній модернізації виробництва, структурної перебудови української економіки вимагає пошуку шляхів активізації та ефективного розвитку лізингового ринку.

На сьогодні лізинг, як спосіб реалізації продукції та здійснення інвестицій, набув значного поширення в усьому світі. Для всебічного розвитку економічних процесів в країні, активізації підприємницької діяльності, розвитку малого та середнього бізнесу необхідно впроваджувати нові для нашої економічної системи методи фінансування реального сектору економіки, оновлення матеріально-технічної бази.

Лізингові послуги, перш за все, є найефективнішими у галузях, продукція яких перебуває на високому технологічному та якісному рівні, вирізняється високою конкурентоспроможністю.

Предметом договору лізингу може бути неспоживна річ, визначена індивідуальними ознаками та віднесена відповідно до законодавства до основних фондів. Не можуть бути предметом лізингу земельні ділянки та інші природні об'єкти, єдині майнові комплекси підприємств та їхні відокремлені структурні підрозділи (філії, цехи, дільниці). Майно, що перебуває в державній або комунальній власності та щодо якого відсутня заборона передачі в користування та/або володіння, може бути передане в лізинг [1, с. 123-124].

Лізингодавець за договором лізингу зобов'язується придбати у власність зазначене лізинго-одержувачем майно у визначеного ним продавця і надати лізинго-одержувачу це майно за плату у тимчасове користування для підприємницьких цілей. При цьому він не несе відповідальності за вибір предмета лізингу і продавця.

Лізингодавець, купуючи майно для лізинго-одержувача, повинен повідомити продавця про те, що майно призначене для передачі його у фінансову оренду певній особі.

Ризик випадкової загибелі або випадкового псування орендованого майна переходить до лізинго-одержувача в момент передачі йому орендованого майна, якщо інше не передбачене договором лізингу.

Лізинго-одержувач має право пред'явити безпосередньо продавцю майна, що є предметом договору, вимоги, що впливають з договору купівлі-продажу, укладеного між продавцем і лізингодавцем, зокрема щодо якості і комплектності майна, термінів його поставки та в інших випадках невиконання договору продавцем належним чином. Однак лізинго-одержувач не може розірвати договір купівлі-продажу з продавцем без згоди лізингодавця.

У відносинах із продавцем лізингодавець і лізинго-одержувач є солідарними кредиторами, тобто будь-який з них має право пред'явити продавцю вимогу в повному обсязі. До пред'явлення одним із солідних кредиторів продавець має право виконувати зобов'язання будь-якому з них на власний розсуд.

Лізингодавець не відповідає перед лізинго-одержувачем за виконання продавцем вимог, що впливають з договору купівлі-продажу, крім випадків, коли відповідальність за вибір продавця лежить на лізингодавцю, якщо інше не передбачене договором. Якщо ж відповідальність за вибір продавця лежала на лізингодавцю, то лізинго-одержувач може на власний розсуд пред'явити вимоги, які впливають з договору купівлі-продажу як безпосередньо продавцю майна, так і лізингодавцю, які несуть солідарну відповідальність.

Таким чином, лізинг – це специфічний вид майнових відносин, за якого одна сторона (лізингодавець) на замовлення іншої сторони (лізинго-одержувач) зобов'язується набути у власність і передати лізинго-одержувачу у тимчасове користування за періодичну платню певне майно з подальшою можливістю переходу права власності до лізинго-одержувача (опціон на купівлю).

Відповідно до рівня окупності майна розрізняють фінансовий (капітальний) і оперативний лізинг. Ценайбільш поширені види лізингу. Існує кілька критеріїв для їх розмежування: це і тип орендованого майна, і обсяг обов'язків лізингодавця, і термін використання об'єкта лізингу [2, с. 142].

Фінансовий лізинг – це угода, яка передбачає протягом своєї дії виплату лізингових платежів, котрі покривають повну вартість амортизації обладнання або більшу його частину, додаткові витрати і прибуток орендодавця.

Оперативний лізинг – це орендні відносини, за яких витрати лізингодавця пов'язані з придбанням та утриманням майна, що здається в оренду, не покриваються орендними платежами протягом одного лізингового контракту [1, с. 124-125].

Аналізуючи ринок лізингових послуг в Україні, на сьогодні він перебуває на стадії становлення, і очевидним є необхідність збільшення обсягів лізингових операцій, оскільки багато вітчизняних підприємств характеризуються несприятливим станом матеріально-технічної бази. Проте темп росту лізингового ринку в Україні не відповідає потребам промисловості та економіки в цілому.

З огляду на нинішню економічну ситуацію в Україні, зокрема на стан фінансового сектору, неможна не визнати, що потреба в лізингу стоїть дуже гостро. Адже активне впровадження лізингових операцій сприятиме оновленню основних фондів завдяки збільшенню доступу підприємств до зовнішніх джерел фінансування інвестицій. Крім цього, розвиток лізингу стимулюватиме підвищення ефективності кредитної політики банків у результаті створення конкурентного середовища між джерелами фінансування.

Розвиток лізингу в Україні допоможе розвитку малого та середнього бізнесу. Це, у свою чергу, призведе до багатьох позитивних змін в економіці. Зокрема, до лізингових операцій залучаться великі кошти банківських установ, страхових, акціонерних та інших товариств. Відбудеться стовідсоткове кредитування, яке не вимагатиме негайного початку платежів. Контракт з лізингу буде набагато простіше отримуватися, ніж позика.

Отримання необхідного обладнання в лізинг стане вигіднішим, ніж за контрактом купівлі-продажу. Також виникне можливість отримати додаткові інвестиції від іноземних партнерів, причому не в грошовому вираженні, а в машинах та устаткуванні. Через лізинг можна буде оперативно реконструювати виробництво та направляти зекономлені кошти на інші потреби.

Список використаних джерел:

1. Горбатенко О.А. Проблеми та перспективи розвитку лізингових відносин в Україні / О.А. Горбатенко // Фінанси України. – 2011. – № 13. – С. 123-126.
2. Капроні Р. Лізинг в Україні / Капроні Р., Кисіль С., Рязанова Н. та ін. – МФК, 2007. – 142 с.

Корнієнко Ю.В.

студентка,

Університет Державної фіскальної служби України

ПОДАТКОВА ПОЛІТИКА В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Державне регулювання економіки – це діяльність держави щодо створення правових, економічних і соціальних передумов, необхідних для функціонування економічного механізму відповідно до цілей й пріоритетів державної економічної політики.

Існують два методи, за допомогою яких держава може впливати на економіку: прямий та непрямий. Переважання прямих методів є ознакою адміністративно-централізованої економіки, а пряме втручання може відбуватись за рахунок встановлення державних цін, обсягів виробництва або імпортування товарів, рентабельності, тощо. Непрямі методи економічного регулювання застосовуються в умовах ринкових відносин, і включають в себе досить багато інструментів. Зокрема, Дж. Стігліц вирізняє такі регулятивні